

Sygn. akt II PK 172/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko R. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością C. spółce komandytowej w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 marca 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r., w sprawie z powództwa A. C. przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością C. Spółce komandytowej w W. (poprzednio A. spółka komandytowa w W.) o odszkodowanie, oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 grudnia 2013 r. (mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 36.000 zł wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę) i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanej. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 52 § 2 k.p., przez jego błędną wykładnię, to jest uznanie, że termin na rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika liczy się od

momentu, w którym pracodawca dowiedział się o ogólnych okolicznościach związanych z nieprawidłowościami, podczas gdy ze wskazanego przepisu jednoznacznie wynika, iż jest to moment, w którym pracodawca uzyskał potwierdzone informacje pozwalające na uznanie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z danym pracownikiem za uzasadnione. Ponadto skarżąca podniosła zarzut naruszenia prawa procesowego: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez wskazanie, że podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji poczynione w toku postępowania i przyjmuje je za własne, a jednocześnie wyprowadzenie wniosków, które z uzasadnienia Sądu pierwszej instancji nie wynikały. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje i postępowanie kasacyjne.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność. W ocenie skarżącej, Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni art. 52 § 2 k.p. wbrew jednoznaczному orzecznictwu Sądu Najwyższego uznając, że bieg terminu wskazanego w tym przepisie rozpoczął się w dniu, w którym pozwany pracodawca dowiedział się o pewnych nieprawidłowościach, nie zaś w dniu, w którym pracodawca ustalił, że przyczyną tych nieprawidłowości jest ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powódkę a nie inne osoby zatrudnione u pozwanego. Ponadto Sąd Okręgowy wyprowadził z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wnioski, które z niego nie wypływały i przypisał Sądowi pierwszej instancji tok rozumowania oraz tezy, których Sąd ten nie wyartykułował w motywach swojego rozstrzygnięcia.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji

interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08,

LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarżąca nie spełniła warunków stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego powołanej przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Chybiona jest teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, będącej – zdaniem skarżącej – konsekwencją naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 52 § 2 k.p.

W kwestii wykładni i ustalania początku biegu terminu z art. 52 § 2 k.p. orzecznictwo sądowe przyjmuje, że bieg miesięcznego terminu z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 1999 r., I PKN 318/99, OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 155), czyli od zakończenia, podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego, wewnętrznego postępowania, sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym zachowaniu pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r., II PK 37/15, LEX nr 2026396). W przedmiotowej sprawie Sądy obu instancji ustaliły zaś, że zarząd pozwanej spółki powziął wiedzę na temat uchybień w pracy powódki w lutym 2010 r., a oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę datowane jest na dzień 21 grudnia 2010 r. Nie sposób zatem twierdzić, że pracodawca dochował obowiązku niezwłocznego i sprawnego przeprowadzenia postępowania wewnątrzzakładowego, zmierzającego do sprawdzenia wiarygodności uzyskanych

informacji o przyczynach zwolnienia powódki z pracy.

Podkreślenia wymaga jednakże to, że przyjęte przez Sądy uchybienie przez pozwaną terminowi do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie było jedyną przesłanką uwzględnienia roszczenia pozwu. W przedmiotowej sprawie istota problemu sprowadzała się do pytania, czy pozwana była uprawniona do rozwiązania łączącej strony umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z uwagi na podniesione przez pracodawcę ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. W tej materii Sądy obu instancji ustaliły zaś, że podane przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę były nieprecyzyjne i nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Konkludując, wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.